

Samling af Afgørelser

Sag C-12/14

**Europa-Kommissionen
mod
Republikken Malta**

»Traktatbrud — social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 46b — forordning (EF) nr. 883/2004 — artikel 54 — alderspensioner — antikumulationsregler — personer, der modtager en alderspension i henhold til en national ordning og en tjenestemandspension i henhold til en anden medlemsstats ordning — nedsættelse af alderspensionens størrelse«

Sammendrag – Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 3. marts 2016

1. *Traktatbrudssøgsmål — Kommissionens søgsmålsret — skønsudøvelse*
(Art. 258 TEUF)
2. *Traktatbrudssøgsmål — Kommissionens søgsmålsret — forudsætter ingen særlig retlig interesse — genstanden for søgsmålet svarer til tvistens genstand som fastlagt i åbningskrivelsen og den begrundede udtalelse — ingen magtfordrejning*
(Art. 258 TEUF)
3. *Traktatbrudssøgsmål — sagens genstand — kvalifikation i forhold til EU-retten af en anden medlemsstats ordning, der er intervenient i sagen — tilsidesættelse af den sidstnævnte medlemsstats processuelle rettigheder — foreligger ikke — formaliteten*
(Art. 258 TEUF)
4. *Social sikring af vandrede arbejdstagere — EU-retten — materielt anvendelsesområde — en medlemsstats meddelelse eller undladelse heraf af en national lovgivning i de erklæringer, der er omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 1408/71 og artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 — retsvirkninger — medlemsstaternes forpligtelser i forbindelse med de nævnte erklæringer*
(Art. 4, stk. 3, TEU; art. 259 TEUF; Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004, art. 9, stk. 1, art. 71 og 72; Rådets forordning nr. 1408/71, art. 5, 80 og 81)

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 24)

2. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 26)

3. Der kan ikke rejses tvivl om formaliteten vedrørende et traktatbrudssøgsmål mod en medlemsstat på grund af den omstændighed, at Domstolen i forbindelse med sagen er forpligtet til at præcisere kvalifikationen af en anden medlemsstats ordning i forhold til EU-retten. En sådan præcisering medfører heller ikke en tilsidesættelse af de processuelle rettigheder for den sidstnævnte medlemsstat, der er intervenient i sagen.

(jf. præmis 27)

4. Det følger nemlig af princippet om loyalt samarbejde i artikel 4, stk. 3, TEU, at enhver medlemsstat med henblik på de erklæringer, der er omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, bør foretage en omhyggelig undersøgelse af sine egne sociale sikringsordninger og efter hver undersøgelse om nødvendigt erklære dem for henhørende under disse forordningers anvendelsesområde. Det følger ligeledes af dette princip, at de andre medlemsstater med rette kan forvente, at den berørte medlemsstat har overholdt sine forpligtelser.

Disse erklæringer skaber således en formodning om, at de nationale lovgivninger, hvorom der er afgivet erklæring i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1408/71 eller artikel 9 i forordning nr. 883/2004, henhører under disse forordningers materielle anvendelsesområde og i princippet binder de øvrige medlemsstater. Omvendt kan de andre medlemsstater, når en medlemsstat har undladt at afgive erklæring om en national lovgivning i henhold til disse forordninger, i princippet deraf udlede, at den pågældende lovgivning ikke henhører under de nævnte forordningers materielle anvendelsesområde.

Desuden forholder det sig således, at så længe de af medlemsstaterne afgivne erklæringer ikke er blevet ændret eller trukket tilbage, skal de øvrige medlemsstater tage hensyn til dem. Det påhviler den medlemsstat, der har afgivet erklæringen, at genoverveje, om erklæringen er begrundet, og i givet fald ændre den, når en anden medlemsstat udtrykker tvivl om erklæringens korrekthed.

Denne konklusion indebærer imidlertid ikke, at en medlemsstat fratages enhver mulighed for at reagere, når den har kendskab til oplysninger, der rejser tvivl for så vidt angår korrektheden af de erklæringer, der er afgivet af en anden medlemsstat.

Såfremt erklæringen for det første rejser visse spørgsmål, og medlemsstaterne ikke når frem til enighed om bl.a. at kvalificere lovgivningerne eller ordningerne som værende inden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71 og nr. 883/2004, kan de rette henvendelse til den administrative kommission, der er omhandlet i artikel 80 og 81 i forordning nr. 1408/71 og i artikel 71 og 72 i forordning nr. 883/2004. Hvis denne administrative kommission for det andet ikke formår at forene medlemsstaternes synspunkter om, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse i det pågældende tilfælde, tilkommer det i givet fald den medlemsstat, der er i tvivl om korrektheden af en anden medlemsstats erklæring, at henvende sig til Kommissionen eller i sidste instans at indlede et søgsmål i henhold til artikel 259 TEUF med henblik på, at Domstolen i forbindelse med et sådant søgsmål kan undersøge spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse.

Derimod følger det ikke af nogen af de to omhandlede artikler, at andre medlemsstater end den, der har vedtaget den nævnte lov eller regulering, men ikke har afgivet erklæring om den, har pligt til på eget initiativ at afgøre, om denne lov eller regulering ikke desto mindre skal anses for at henhøre under de berørte forordningers materielle anvendelsesområde.

(jf. præmis 37-41 og 44)